nové Internetové novíny

říjen 2005 - číslo 2

mezi námi

...pohled očima mladých lidí na to, co se děje mezi námi...

mezi námi čtenáři !

22.října 2005 slaví **mezi námi** 1 rok. Je to tak, už rok tento projekt funguje, neustále se rozvíjí a jde kupředu. Hlavně také díky svým členům, jak novým tak i starým. Poděkování patří nejenom vedení a organizátorům, ale také všem redaktorům, kreslířům, fotografům a sazečům, kteří odvádí dobrou práci. Hlavní poděkování však patří našim čtenářům, kteří nám zachovávají svou přízeň a rádi nás čtou. Užijte si říjen!

Tereza Pavlovsky
šéfredaktorka

mezi námi soutěž !

soutěžní otázka zní:

Z kolika členů se skládá team mezi námi ?

Své odpovědi, jméno, adresu a věk zasílejte do 31.10.2005 emailem na adresu soutez@dien.cz !

Tři z vás, kteří správně odpoví, můžou získat dárkové balíčky kosmetiky AVON, jak pro děvčata, tak pro hochy.
Výsledky losování se dozvíte na začátku listopadu, buď na naší stránce, nebo ve třetím čísle našich novin.

konkurz

Chceš se i TY stát fotografem, kresličem, či sazečem novin mezi námi ???

Zapiš se do konkurzu na naší stránce:
www.mezinami.dien.cz/dotaznik.aspx

www.mezinami.dien.cz

mezi námi

Redakce
na tomto čísle se podíleli:

šéfredaktorka:
Tereza Pavlovsky, TPa

redaktoři:
Lucie Havlíčková, LHa
Honza Krejčí, HKr
Lenka Krsová, LKr
Eliška Křížová, EKr
Jana Kulhánková, JKu
Eliška Matoušková, EMa
Eliška Matoušková, EMa
Marcel Mihalik, MMi
Libor Mikyška, LMi
Martin Moučka, MMo
Jan Píša, JPi
Věrča Procházková, VPr
Štěpán Stehlíček, SSt
Kamila Tajovská, KTa

korektor:
Rudolf Klusal

grafická úprava a sazba:

články na str. 4-5, 8-9, 10-12, 13, 14-15, 16-18, 20-21, 24-25, 26, 27, 30-31 :
Tereza Pavlovsky

články na str. 6, 7, 19, 22-23, 28-29 :
Tomáš Chaloupka

model na obálce:
Iveta Hlušičková

Podrobnější vizitky redaktorů najdete na naší stránce www.mezinami.dien.cz v sekci Redakce.

Za chyby a názory redaktorů vedení novin mezi námi neručí.

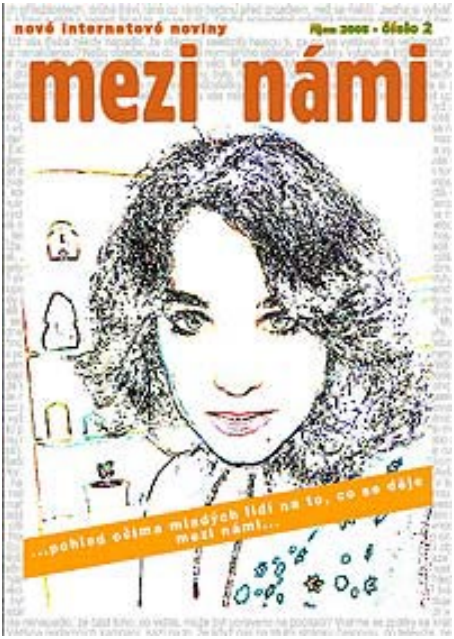

obsah

Je říjen, a s ním i nové číslo našich internetových novin **mezi námi**, které je plné zajímavých příběhů, názorů a událostí..

Pohodové čtení přeje

redakce

Máte-li jakýkoliv dotaz, či připomínku, nebo jenom tak nám chcete něco sdělit napište nám E-Mail na:

mezinami@dien.cz

obsah

str.4-5 Interview : Co děláš šéfe? Rozhovor s naší šéfredaktorkou
str.10-12 Reportáž: Capoeira
str.19 Fejeton dopisního papíru
str.24-25 Krkonoše
str.26 Poezie: Podzim, Láska
str.30-31 Zábava: Test - Věříš na sílu magie?

názory

str.6 Globální oteplování
str.22-23 Svět a lidé

události

str.13 Jaká byla Lan-party ve Waldkirchen?
str.20-21 Krize v Nigeru

hudba

str.7 Lenny Kravitz

sport

str.16-18 Liga mistrů - Evropský fotbalový fenomén

příběh

str.8-9 Inzerát alá seznamka
str.14-15 Všechno se děje z nějakého důvodu
str.27 Vstříc osudu
str.28-29 Znásilnění

Uzávěrka druhého čísla byla 18.9.2005 !

Šéfe, co děláš?

interview

Seděla jsem jednoho večera u počítače, poslouchala svůj milovaný muzikál o Ježíši a v tom zaklepala Terka na ICQ.. Jak se máš? Zněla otázka hned po pozdravu. Mě došlo, že o Terce Pavlovsky (šéfredaktorce) moc nevím, a že mám na ní spoustu otázek, ale že její práce je časově náročná. A kdyby se jí ptal každý na podobné otázky, jako já (a nepochybuji, že se jí ptají), musela by si denně udělat pár hodin času jen na odpovídání. A tak mě napadlo, proč to „nehodit" pro všechny. Doufám, že se nebudete nudit, protože tahle holka rozhodně nudná není!

Kdy a jak začala vznikat myšlenka, že chceš vlastní noviny a jak se stalo, že noviny fungují a vychází pravidelně?
Myšlenka vznikla přibližně před rokem v září 2004, kdy sem přemýšlela, do jakých novin či časopisu bych mohla svými články přispívat. A došla sem k tomu, že bych si vlastně mohla založit rovnou noviny svoje.

Tak to je nádherný, já posílám svoje výtvory na každou adresu novin, kterou potkám... :-) Takže v říjnu je to rok, co mezi námi funguje. Jsi hrdá? Jak moc? A na co nejvíc?
Ano v říjnu bude mezi námi slavit 1 rok. Hrdá sem. Hlavně asi na to, že tento projekt nezanikl, a naopak se stále rozrůstá. Hlavně také díky všem členům našeho teamu. Díky.

Prosím Tě, jak je možné, že v 18 letech jsi vedoucí docela velkého týmu, a jsi schopna zvládat spousty úkolů. Já jsem proti Tobě úplný primitiv. Že ty máš vysoký IQ, silnou vůli a skvělou rodinu?
Primitiv určitě nejsi. Já myslím, že když na to má člověk schopnosti, silnou vůli a skvělou rodinu, a to já mám, tak to není zas až tak těžký zvládnout. Samozřejmě, je s tím hodně práce, hlavně po organizační stránce, ale mě to baví, dělám to ráda.

Tvůj čas je evidentně hodně narvaný prací.. co vlastně všechno pracuješ? A konkrétně. Nemysli si, že to nás obyčejné lidi nezajímá.. každého zajímá, co dělají Ti lidé nahoře.

To je úplně přesný. Můj čas je hodně narvanej prací. Když teda nepočítam práci v mezi námi. Tak mimo to dělám asistentku v naší rodinné firmě – reklamní a obchodní agentura. A jsem zapojená v hodně projektech, které se týkají kultury mladých lidí, především jako organizátorka.

Když ráda přemýšlíš, určitě jsi také byla zvědavá na skóre v přemýšlení. Přiznej se, jaký je Tvůj inteligenční kvocient?
Naposledy sem si dělala IQ test někdy před pěti lety a vyšlo mi, že mám 130. Teď je otázka, jestli to je stále aktuální, nebo jestli se to za tu dobu třeba nezvedlo, nebo nekleslo :-)

130.. Tý brďo.. to máš víc, než je průměr českých politiků. Ty mají prý 126. Jsi mladá a krásná, ale stejně ekonomie státu je důležitá pro všechny.. neboj, nebudu se Tě ptát, co si o politicích myslíš (v pr..i se píše měkké i.. - Kameňák), ale spíš jestli by ses někdy mezi ně nechtěla vrhnout a začít to měnit, aniž by ses sama stala jejich obětí. Umíš si představit, jak je to tam náročné, aby člověk neztratil tvář?
Abych pravdu řekla, tak sem ještě o vstupu do politiky nikdy nepřemýšlela. Možná bych se tomu nebránila, kdybych měla nějakou příležitost. Ale nejsem si jistá, jestli bych zvládla stát si od začátku do konce za svým a nestát se obětí, jak píšeš. Náročné na psychiku to určitě je, podle toho taky dnešní politika vypadá.

V zájmech máš napsáno, že máš ráda fotbalisty.. to by se dalo vykládat všelijak. Co se Ti na nich tak líbí?
Jasný no. Fotbalisty mám ráda hlavně proto, že se mi líbí fotbal jako takový. Ostatně jako většina sportů. A samozřejmě se mi líbí i některý fotbalisti vzhledově.

Kolik fotbalistů znáš? A myslíš, že jsou hloupí, jak se o nich povídá? (Mezi námi: Když se reportér po zápasu zeptá fotbalisty na pocity, je otázka, kdo je vlastně ten trochu hloupý? Fotbalista nejsem, ale jak bych se asi mohla po zápasu cítit: Svěže, s chutí si jít zatancovat a pokecat s přáteli..) No ne?
To je stejný jako s blondýnama, taky není každá hloupá, jak se o nich píše. Fotbalisty bych rozhodně za hloupé nepovažovala, jsou to sportovci. A sportovci podávají hlavně fyzický výkon, takže je fakt, že někdy když otevřou pusu, tak to není zrovna nejlepší projev.

Také píšeš, že máš ráda koncerty.. jaké to byly a kde a kdy? Alespoň zhruba, třeba Tě tam někdo viděl..
Živý koncerty. Ano. Ráda je navštěvuji, hlavně kvůli zvuku, a kvůli celé atmosféře. Naposledy jsem byla nedávno na jednom koncertu německé hip-hop skupině Fettes Brot v Rakousku.

Jak se stalo, že umíš hrát (nebo to alespoň ráda děláš) na klavír a kytaru? To rodiče, nebo ty sama a dobrovolně? Jak dlouho hraješ?
Samozřejmě, že dobrovolně :-) Na klavír hraju asi 10 let a na kytaru 7. Baví mě hudba, zpěv i tanec a vše, co k tomu patří. Třeba ještě někdy v tomhle směru založím nějakou skupinu.

Skupinu? Ty máš málo práce, viď? A jak by se jmenovala?
Jméno zveřejním, až to bude aktuální.

Kolikrát si člověkem? Kolik jazyků umíš?
Tři. Německy, anglicky, trochu francouzky.

Poslouchej, osůbko, ty jsi češka? Nejsi, viď? Tak jak to, že umíš takhle česky, i když jsi v Rakousku?
Jsem z Čech, ale žiju v Rakousku.

A poslední a nejdůležitější otázka:Máš chlapa?
Jestli mám chlapa? :-) Jasná, stručná odpověď. Nemám.

Děkuji Terko za rozhovor.. doufám, že teď už je všem jasné, kdo je jejich šéfka a že to není zakuklená knihomolka, ale holka, jak má být.

Připravila: Jana Kulhánková

GLOBÁLNÍ oteplování

Každý ví, co tahle dvě slova znamenají… Když jsem přemýšlela, o čem bych měla napsat, vzpomněla jsem si na jednu upoutávku v televizi. Mluvilo se o globálním oteplování. „Dovedete si představit o 7 metrů vyšší hladinu oceánu?Můžou za to Grónské ledovce a jejich tání…A tají sakra rychle…“
Dovedeme si to vůbec představit? Co by to pro nás znamenalo? Katastrofu? Na všechno jsou otázky a my si na to nedovedeme odpovědět.

Takže o co vlastně jde: Stručně řečeno – jde o změnu klimatu. Za několik desítek let možná budeme jezdit za teplem na Grónsko nebo na Antarktidu. Kdo za to může? Většina lidi si myslí, že za to můžou přírodní jevy ale ve skutečnosti za to můžou lidé. Spalováním fosilních látek, vypalování lesů… tohle všechno je důsledek oteplování…

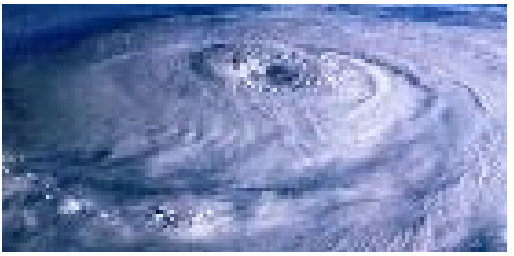

Změna klimatu ale nezpůsobí jen oteplování. Přinese i častější a silnější přírodní katastrofy… například silné bouře, povodně a pak sucha…
Česká republika se musí smířit s tím, že bude mít časté povodně a ještě častější sucha…
Přemýšlela jsem, jestli se s tím dá něco udělat. A možná že dá. Jenže by to trvalo hrozně dlouho a stejně globálnímu oteplování se už nevyhneme…
Jak to bude s oteplováním například v Africe? Podle odborníků ji to zasáhne nejvíc. Rozšíří se pouště, obyvatelstvo bude ohroženo neúrodou a budou se šířit tropické choroby. I v Austrálii se rozšíří pouště, ale zároveň budou i povodně.
Tady se uvidí, co dokáže příroda udělat…a nebo spíš my – lidé… škoda, že to tu není jako před stoletím, možná, že bychom se tomu vyvarovali…
Jak jsem už napsala, globálnímu oteplování se nevyhneme a tak nám nezbývá nic jiného, než čekat!!!

EMa

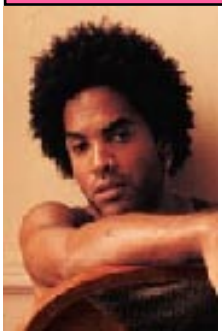

Lenny Kravitz, Lenny (2001)

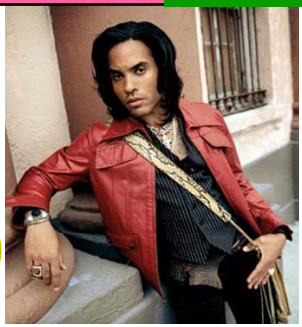

Dostal se mi do ruky Lenny !!! Nikdy sem ho moc nemusel, ale jednou jsem byl donucen si ho poslechnout. První song „Battlefield of Love“ začíná jako nějaký válečný film. Střelba, výbuchy a nakonec zazněl kytarový rif. Je to dobrý, ale aby mě to přesvědčilo? Dávám další skladbu. Hmmm, pěkně zostra, okamžitě zahájená píseň se ale po dvakrát zopakovaném rifu mění v romantický zpěv. Zatím mě ta píseň dostala, uvidíme dál.

Mno, emociální zpěv a pro-
stý ale dokonalý rif, píšu si
život, ale příliš krátké.
Ta píseň si mě dostala. Vše
nádherně zkomponované,
vše sedí.
Další píseň „Yesterday is
gone (My dear Ka)“. Akustic-
ká kytara, zpěv mě
nezaujal. Další píseň – ááá,
to odněkud znám. „Stillnes of Heart“ je klasika. Ke konci opět sólo, ale… ale krátké. Poznatek o Lennyho hudbě: Má krátký sóla. Po sólu se do bandy přidávají i housle, moc pěkný. „Bellieve(acoustic)“, nic moc. Kdyby tam nebylo to slůvko acoustic a pojal by to Lenny jako správnej nášup ale… no nic, jdeme dál.
Pohodová, pomalá a houpavá hudba a optimistický zpěv. Docela pěkný, ale co to ??? Sólo, ale jaký. Kytara opravdu zajimavě kvílí, ale mně se to nelíbí, ačkoli mám originalitu rád. Dál žádná změna. Jéé „Dig in“, moje oblíbená. Že bych si ani nebyl vědom, že se mi líbí Lenny (respektive jeho hudba)??? „You Were in my Heart“, píseň mnoha technických prvků, moc pěkný. Housle, klávesy a samozřejmě Lenny!!! Zpěv je hodně emociální.
Další píseň „Bank Robber Man“ je spíše rokenrollovej žánr. Rokec ale Lennymu sedne také dobře. Sólo je pěkně nabitý, ale opět krátký (jen když si vzpomenu na moji oblíbnou Metallicu...). Další píseň to zakončuje a je to tak pohodová píseň, že se mi ani nelíbí. Je to tak obyčejné, že mi to k Lennymu ani nesedí.

Shrnutí ??? Pokud nejste vyznavači Lennyho hudby, tak u toho asi moc neprosedíte. Já si to při práci moc rád pustím, ale abych si to pustil jen tak pro poslech, kdy se moje mysl soustředí jen na hudbu, to asi ne. Nicméně, okouzlily mě dvě tři písně, které bych rád vynechal z mých narážek. Lenny Kravitz prostě dělá svou jedinečnou hudbu, kterou ne jen tak někdo pochopí. Já jí nepochopil.

LMi

Inzeráty ala seznamka a já

Víte, asi každý už myslel na to, že samota ho nebaví, ale neví, kam s ní, a raději by jí vyměnil za přítele/kyni. A jelikož se zdá být víc, než jasné, že seznámit se nejde na povel, protože JÁ teď nechci být sám, ale neměl ponětí kde by měl lásku hledat.

Seznamka je jedna z minimálních možností. Komu se dneska chce chodit na tenis, na který nemá čas, jenom proto, že by si přál sportovního člověčka.. Kdo by dokázal chodit po hospodách, aby objevil pana/paní společenskou, ale riskoval, že se z toho stane jeden velký průšvih? A takhle bych mohla dlouho pokračovat.

Proto jsem se já, jako osamocený tvor ve dvacetitisícovým městě, vrhla na inzerát v seznamce. Nejprve jsem si je pročetla.. jestli se nenajde z mého města někdo, kdo za to stojí.. a pak jsem se na to znechuceně vykašlala, protože to je samý zoufalec! A musela jsem si připustit, že mezi ty zoufalce patřím taky. Ale nestydím se za to.

Co si budeme nalhávat: V seznamce bývají zoufalci, ale jací! Sice jsou rozvedení, mají málo času, nejsou to manekýni, ale mají přednosti, které u hezounků člověk nenajde. Bývají soběstační, zodpovědní, ví co chtějí, jsou upřímní, často i zajištění, mývají povětšinu práci. Což je pro mladou ženu jedna z důležitých věcí při výběru partnera. Je to tak dáno od přírody.. žena chce jistotu, že muž se bude umět postarat o ní a o případné budoucí potomky.. některé ženy zase hledají naopak na seznamce někoho, komu by nevadila pracující žena a nebránil by jí v kariéře. Prostě svět se zbláznil, a v přelidněném světě je těžké najít někoho „normálního“. Pro každého je „normální“ něco jiného. Proto vznikli seznamky..

Jasně, je to trochu neromantické a časem i stereotypní, ale je to i dobrodružství a je to napínavé.. možná by to mohlo znamenat, že vzniká i novodobý koníček. A copak, kurňa, chatování není koníček? A romantickým se vytvořit dá, ale na první schůzce opravdu nedoporučuji, je to ovlivňování a snad i manipulace.

Seznamování má svá pravidla.

Za prvé: setkat se na veřejném místě: na zastávce, v kavárně, před barákem.
Za druhé: stále mít při ruce telefon: s vypnutým vyzváněním, ale v případě nebezpečí zmáčknout čudlík a už se vytáčí kamarádky číslo.
A za třetí: poslouchat instinkt a být přirozený. Každý člověk je jiný a s každým to bude jiných pár hodin.. a já bych přála každému, kdo se rozhodne přes seznamku poznat nového tvorečka, aby mu to vyšlo co nejdřív.
Ovšem nepospíchat! Když na vás protějšek tlačí, není něco v pořádku. To by mohl být skutečně zoufalec.
Nikdy se neptejte: „Tak co na mě říkáš?“ Je to trapné a druhého to odradí. Zvědavost je hrozná, ale v tomhle případě se raději kousněte do jazyka..
Nebojím se ani „trapného“ ticha. To ticho dává možnost prohlídnout si druhého, udělat si úsudek..
a tady taky pozor.. lepší chvilku ticha, než povídat nesmysly. Ani ten, který se snaží mermomocí mluvit, aby nedošlo k tichu, není v nejlepší pozici. Stálé povídání vyčerpává nejen mluvícího, ale i naslouchajícího. Když je ticho dlouho, vymyslete činnost, kterou budete dělat spolu. Ale fuj, koho napadl sex? Myslela jsem šipky, karty, kulec, rejdit po netu, ukazovat fotky.. a téma už se najde pak samo.
Když si už tedy povídáte a začíná se schylovat k loučení, pak nepsané pravidlo je: „Já Ti nabídnu telefon a ty se ozveš.“ Jednou je to dívka, pak je to muž.. většinou to vyplyne z rozhovoru. Pokud své telefony již máte, a vám se protějšek líbí, chvíli vyčkejte, jestli se nabídne, že se vám ozve.. jestli ne, zkuste se zeptat, zda se ozve on/ona nebo vy.
Takže kdo se rozhodne seznámit se, držím pěsti.. a já už jdu, mám rande..

JKu

mn poradna

Pozor Výzva!!!

Zasílejte své dotazy ohledně lásky, přátelsví, sexu atd. na email **poradna@dien.cz**.
Na vaše dotazy odpovíme a otiskneme ty nejzajímavější v dalším čísle....

VPr

Capoeira

Tanec, rytmický pohyb, akrobacie, netradiční hudební nástroje, podmanivá hudba a báječní lidé, to je brazilský tanec otroků.To je Capoeira.

Capoeira je dnes po celém světě velmi populární. Skoro v každém větším městě najdete nějaký klub nebo školu, který se Capoeiře věnuje. V tomto bojovém tanci se kombinuje rytmický pohyb, akrobatický tanec a různé série kopů a přemetů. Můžete se vyřádit jak pohybově, tak hudebně i kulturně. Capoeiristé totiž nejsou jen bojovníci, ale také nositelé brazilské kultury.

Něco z historie

Capoeira pochází z Brazílie. Vznikla asi před 400 lety, v době, kdy byli afričtí otroci přiváženi do Brazílie, aby pracovali na místních plantážích. Životní a sociální podmínky je dohnaly k tomu, že se vzbouřili svým pánům, utekli a v pralesích založili komunity zvané quilombos. Capoeira je tedy původně jakýsi druh boje mezi otrokem a jeho pánem.

Existuje několik stylů Capoeiry. Nejznámějšími jsou **Capoeira Angola** a **Capoeira Regional**. Oba se od sebe liší stylem boje, umístěním kopů a také různými rituály před bojem.
Jako každý sport, i Capoeira má své hrdiny. Největším je pravděpodobně Manuel Machado, zvaný Mistr Bimba. Jeho otec byl také mistrem podobného bojového umění, jako je Capoeira. Bimba se jej od něj naučil a stal se opravdovým přeborníkem. Sám vytvořil dnes velmi používaný styl Regional. Na sklonku života se sám věnoval vyučování Capoeiry.

Capoeira Regional Je to novější styl, vznikl v 30. letech 20. století ze stylu Angola a byl vytvořen mistrem Bimbo. Tento styl je velice dynamický, je charakteristický velkým množstvím kopů mířeným na hlavu ve výskoku a množstvím akrobacie. Společný vstupní prvek do roda (kruh tvořený capoeiristy) ve stylu Regional je hvězda.Nejdůležitější je, aby nebyla přerušena hra na berimbau ani dění v roda. A to od prvních tónů až do úplného konce. Cílem je také nesetrvávat příliš dlouho v jednotlivých polohách. Nejdelší přípustná doba pro setrvání

mimo gingu je asi 3 vteřiny.Ginga je základni technika ze které vychází capoeira.Capoerista při sníženém těžišti přešlapuje ze strany na stranu, přičemž je stále stabilní a v pohybu. Z tohoto kroku také vyráží k útoku nebo se uhýbá před protivníkem.

Capoeira Angola Vstupní rituály jsou v podstatě stejné, s tím rozdílem, že do roda smějí vstoupit pouze dva lidé společně. Také je rozdíl v tom, že v tomto stylu hrají na berimbau tři lidé, kteří jsou doprovázeni dvěma bubny (congas) a pak je doprovází ještě gunga, medio a viola. Největší rozdíl mezi oběma styly je v pohybech. Zatímco ve stylu Regional převládají vysoké kopy, ve stylu Angola převládají kopy na střed těla a různé podmety. Je zde také široká škála tanečních pohybů, které dovolují capoeiristovi modifikovat gingu do nejrůznějších podob

HUDEBNÍ NÁSTROJE :: Brazilská hudba je plná temperamentu. Dva hráči vstoupí do kruhu (roda) tvořeného z hráčů a diváků, kde se hraje Capoeira. V čele kruhu jsou hudebníci a na nástroje typické pro Capoeiru dotváří konečnou atmosféru.

Berimbau:: primitivní hudební nástroj podobný luku. Hraje na něj mistr, ten udává tempo hráčům, kteří hrají v roda. Berimbau je nejdůležitější nástroj v Capoeiře. Udává rytmus hry. Berimbau je vyrobeno z tvrdého dřevěného oblouku, přibližně 1.5 m dlouhého, známý jako verga, mezi konci je napnut ocelový drát-arame, který obvykle pochází ze staré pneumatiky. Aby berimbau "vydávalo" zvuky, je k ní připojeno "něco jako zvon". Tento "zvon" je obvykle vyroben ze suché tykve a je známý jako cabaca. Caxixi ("shaker") je použitá spolu s dřevěnou "tyčinkou" okolo 12 palců dlouho- baqueta. Baquetou se "drnká" do struny, jež "vydává" zvuky berimbau.

Atabaque :: vysoký buben a pandeiro - brazilská tamburína. Název Atabaque je arabského původu. Tento nástroj byl znám již ve středověku. Králům se líbil zvuk, jenž zněl, když na něj hudebníci hráli a tak rozhodli, že se bude používat na oslavách, hrách a hudebních shromážděních. Atabaque bylo dobře známé po celé Africe, ale prý bylo přivezeno do Brazílie v rukou Portugalců. Používali ho na náboženských oslavách. Po nějaký čas lidé spojovali Capoeiru s Candomble (africké náboženství). Rychlé tempo diktuje hru, kde jsou mocné kopy a různé akrobatické pohyby. Pomalé tempo diktuje více tanec a interakci.

Pandeiro :: další nástroj přivezený z Afriky do Brazílie. Je to také jeden z většiny starých hudebních nástrojů ze "staré Indie". V Africe používali pandeiro při oslavách.

Reportáž připravil: MMo

Rozhovor s capoeiristou Evženem Peškem:

Co si představíš pod pojmem Capoeira?
Pod pojmem Capoeira se mi vybaví spousta pěkných a efektivních pohybů, akrobacie, kopy a samozřejmě podmanivá rytmická hudba. Jedním slovem energie.¨

Co pro tebe capoeira znamená?
Je to pro mě relaxace, kus životního stylu, taky trochu práce a občas útěk od reality.

Co tě k ní přivedlo?
Tekken 3 a mistr neznámého boje.

Jak dlouho už děláš capoeiru?
4,5 roku, z toho 3 roky pod záštitou oficiální organizace.

Jaké organizace jsi tedy členem?
Jsem členem ABADÁ – CAPOEIRA, největší světová asociace zabývající se bojovým uměním CAPOEIRA a TJ SOKOL České Budějovice.

Slyšel jsem že jsi skončil na 8.místě na ME je to pravda?
Je to pravda.

Co by jsi vzkázal všem lidem kteří by chtěly s capoeirou začít?
Určitě bych chtěl vzkázat, aby kdokoliv, kdo chce začít našel nějakou oficiální skupinu a nezačal cvičit sám, protože to nikam nevede. A pokud bude z Českých Budějovic nebo okolí, tak už se na něj těším u nás na tréninku.

Za rozhovor bych chtěl moc poděkovat svému trenérovi Petru Peškovi.

Pokud by chtěl někdo více informací ohledně přihlášení a tréninků kontaktujte mě na e-mail: mart.moucka@tiscali.cz

Reportáž připravil: MMo

restart.tc/lan 2005

Waldkirchen/Dolní Rakousko. Ve dnech 16.-18.září se v Dolním Rakousku ve Waldkirchen konala přeshraniční Lan-party, které se mohli zúčastnit jak Rakušané, tak i Češi. Účastníků bylo dohromady kolem 50. Od pátku 15:00 do neděle 14:00 měli hráči za 15 Euro možnost zahrát si mezi sebou buď jakoukoliv hru, na které se předem domluvili a nebo se zúčastnit turnajů ve hrách C&C Generals, Counter Strike, Battlefield a NFS Underground 2. Výherci byli odměněni cenami v hodnotě až € 700,-. Mezi cenami byli mimo jiné třeba MP3 přehrávače, CD a DVD, podložky pod myš, Flash USB disky, a nebo dokonce opravdový okružní let v blízkém okolí. Ve vstupném byly zahrnuty i dvě snídaně zdarma, a místo na spaní. Kdo si nepřišel zahrát, mohl využít internetu, a prosurfovat tak celý víkend zadarmo, nebo si večer zatancovat ve vedlejší budově, kde byla taková menší diskotéka, a nebo si prostě jenom tak popovídat s ostatními, či vylepšit své jazykové znalosti.

Celková atmosféra ve Waldkirchen působila velice příjemně a pohodově. Jak po stránce organizační, kde vše klaplo, tak jak mělo, tak po stránce nálady a spokojenosti účastníků, která byla vidět na jejich usměvavých obličejích.

Organizátoři se už těší na příští rok a věří že příjde nejméně tolik účastníků, jako letos. TPa

Všechno se děje z nějakého důvodu

Všechno se děje z nějakého důvodu
Všechno se děje z nějakého důvodu

První díl

„Proč se tohle vždycky musí stát mně a nikomu jinýmu!“ postěžuju si sama sobě, když očima sleduju ujíždějící autobus.
„Do háje!“ kopnu naštvaně do koše, co jen tak tak drží u sloupu a sednu si rezignovaně na lavičku. Než pojede další autobus bude to trvat půl hodiny, což znamená, že se zase do školy dostanu pozdě a zase mě Lancovka seřve. Profesorka Lancová je naše chemikářka. Děsně nepříjemná ženská, která mě už od prváku nemá ráda. Nijak se ani neobtěžuju zjišťovat proč. Prostě jsme si nepadly do oka, což u mě není ani nic zvláštního. Už jen z principu mě nemusí dost lidí. Nevím, jak to dělám, ale je to možná tím, že nejdu tzv. „se stádem“, ale mám svoji vlastní hlavu a názory. Což se u nás ve škole moc „nenosí“.
„Je tu volno?“ zeptá se mě po chvíli vcelku sympaticky vypadající stařík. Nevím odkud se vzal, jakoby se najednou vynořil. Tipuju mu něco kolem 70 možná i víc.
„Jo, sedněte si,“ dodám trochu odměřeným hlasem, což mě zamrzí. Jsem sice naštvaná, ale nemusela bych to ventilovat na všechny kolem.
„Promiňte,“ omluvím se mu a on se na mě jen usměje.
„To je v pořádku, každý má někdy špatný den.“
„Jenže já mám špatný dny pořád. Za tenhle tejden je to už po třetí, co mi ujel autobus přímo před nosem a ve škole už z toho mám docela probémy,“ postěžuju si mu aniž bych se na něj podívala.
„Věřte mi, některé věci, ať už špatné nebo dobré se stávají z určitých důvodů, na které časem přijdete,“ odpoví mi jeho hlas jakoby z dálky.
„Když myslíte,“ namítnu mu a otočím se na něj. Jenže, kde nic tu nic . Sympatický stařík jako by tu nebyl. Zvlášní, pomyslím si, ale protože přijíždí autobus nevěnuju svému záhadnému společníkovi další pozornost.

„Tak copak to je dneska, slečno Pelantová ? Opět vám ujel autobus nebo jste snad zaspala, nebo oboje najednou jako včera?“ zeptá se mě uštěpačným hlasem chemikářka. Třída se začne smát. Ani se neobtěžuju odpovídat na poznámky spolužaček a jdu si sednout na svoje místo úplně vzadu. Naše škola se snaží být pokroková, tak máme lavice jako ve školách v Americe – sedíme každý sám, což oceňuju. Kromě mýho nejlepšího kamaráda Marka bych vedle sebe nikoho nesnesla. Jediná osoba, která mi na naší škole rozumí a chápe mě je právě on. Známe se už od základky, kdy jsme si v devítce slíbili, že se nikdy nepodrazíme ani neopustíme jeden druhého.
„Ahojky Kris,“ pozdraví mě tiše. „Kde zas holka lítáš?“
„Ujel mi autobus a navíc sem potkala takovýho zvláštního dědulu.“
„Pelantová, Vaner domácí cvičení. Stránka 27 a spočítejte rovnice ve cvičení 6. Do zítra,“ ozve se učitelčin hlas.

„Ale my...“ snažím se jí oponovat.
„Co vy?“
„Ale radši nic.“ Nemám vůbec náladu se s ní hádat, už tak je ten den na zcvoknutí. Z dalších poučných rad nás zachrání zvonek a já si to mezi prvními peláším ven.

„Hele co si to říkala o tom dědulovi?“ zeptá se mě Marek po vyučování. Máme rozdělené hodiny, takže ho vídám v jedné třídě jenom při chemii, matice a psychologii.
Začnu mu tedy vyprávět, co se dneska ráno seběhlo.
„Heh nějakej dědula. Se tím nezabejvej,“ mávne rukou.
„Hm, máš recht, ale stejně byl zvláštní. Najednou se objevil a pak zase najednou zmizel.“
„Říkám neřeš. Prostě jenom nějakej důchodce si chtěl povídat a udělovat rady,“ skoro na mě Marek vyštěkne.
„Hm, když myslíš. Ale tenhle byl vcelku fajn,“ opáčím mu a divím se, co s ním je.
„Hm. Hele musím jít, tak se měj a Kris nezapomeň, mám tě rád. Pa Kris,“ rozloučí se se mnou rychle. Docela mě to zarazí, nikdy se neloučí takhle zvláštně. Nikdy se nechová takhle....zvláštně.
„Některé věci se stávají z určitých důvodů“ zní mi celý den v hlavě tahle věta, dokonce i před spaním. Zvláštní jak vás jeden člověk ovlivní, že nad věcí, kterou řekl, musíte přemýšlet tolikrát za jeden jediný den.

„Slyšeli jste to už?“ slyším kousek rozhovoru pár holek, co chodí k nám na školu.
„Co myslíš?“ zeptá se jedna z nich.
„No to, že se nějakej druhák prej zabil. Podřezal si ruce,“ dodá ta holčina s dychtivým tonem v hlase. Vím, že se to nedělá, ale začnu jejich rozhovor poslouchat pozorněji.
„Ježiši, to je hrozný. A kdo?“ zeptá se bruneta stojící nade mnou.
Zbytek rozhovoru neslyším, protože se otevřou dveře autobusu a musím vystupovat. Přepadne mě zvláštní nepříjemný pocit. Co když toho dotyčného znám? Je z druháku, určitě ho budu znát! Ještě něž dojdu do třídy, odchytne mě na chodbě ředitel Besídka. Kvůli jeho jménu si z něj spousta studentů dělá legraci a ne, že bych já snad patřila mezi výjimky.
„Kristýno, musím s vámi mluvit,“ pronese vážným hlasem až se skoro bojím, že mám zase nějaký průšvih.
„Ano, pane řediteli, co se děje?“ zeptám se s obavami.
„Pojďte ke mně do kanceláře.“ Poslušně ho následuju. Vůbec se mi to nelíbí. Takhle vážného jsem ho snad ještě neviděla. Třeba je to jenom kvůli tomu druhákovi, co se zabil. Ty holky byly od nás ze školy, určitě mluvily o někom od nás a vedení školy vždycky těžce nese, když se jim zabije student.
„Posaďte se,“ požádá mě a já ho bez okolků poslechnu.
„Jestli to je kvůli mým pozdním příchodům, tak za to může můj nefunkční budík,“ snažím se zlehčit situaci, ale moje snaha se mine účinkem. Ředitel se na mě otočí s vážným výrazem ve tváři a začne:“ Nevím, jestli už to víte, ale z vaší dobré nálady usuzuji, že se k vám ta zpráva ještě nedostala.“
„Jaká zpráva?“
„Prosím, nepřerušujte mě,“ požádá mě a jen lehce kývnu jako, že chápu.
„Je mi moc líto, co vám teď musím oznámit, ale je to bohužel pravda. Včera kolem deváté hodiny večer byl nalezen jeden z našich studentů mrtvý u sebe doma. Podřezal si žíly, abych byl přesný,“ dodá a mě přejede mráz po zádech.
„A co s tím mám společného já?“ zeptám se ho a bojím se jeho odpovědi. Čím dál tím víc si uvědomuju, že se mě to týká. Víc než jenom studentku našeho gymplu.
„Tím studentem byl váš velice dobrý kamarád Marek Vaner....“
Marek...Marek...můj nejlepší kamarád a mrtvý?!
„Ne, to ne! To nemůže být pravda! Řekněte mi, že to není pravda!“
Ředitel mě chytne za ruku a snaží se mě uklidnit.
„To není možný! Ne, Marek ne! To nejde. On... on...on nemohl umřít! To by mi nikdy neudělal. Nikdy!“ začne se můj hlas ztrácet v pláči.
„Je mi to moc líto. Vím, co pro vás znamenal,“ pokračuje ředitel.
Nemůže to vědět. Nikdo neví, co pro mě Marek znamenal. Byl moje všechno. Kamarád, brácha, společník, člověk, kterému jsem mohla říct cokoliv. Několik osob v jedné a teď nemám nikoho.....

Už je to měsíc, co si Marek vzal život. Fámy a rozruch kolem jeho smrti už utichly. Školní život se vrátil do starých kolejí. Jen občas se někdo ozve s domněnkou proč se zabil, ale po chvíli zase zapadne. Ani já doteď nevím proč to udělal, z jakého důvodu si vzal život, když byl tak mladý a plný života. A už se asi nikdy nedozvím, co se mu ten den honilo hlavou a proč zvolil tuhle volbu. Taky nikdy nezapomenu na toho staršího pána ze zastávky a jeho větu: „Některé věci se stávají z určitých důvodů, na které časem přijdete.“ Možná měl pravdu, ale já doteď nevím a nikdy nebudu vědět, proč se zrovna můj nejlepší kamaráda zabil...

LKr

Liga mistrů - Evropský fotbalový fenomén

Když se řekne Liga mistrů, představí se vám zřejmě nejlepší mezinárodní klubová soutěž na světě, plné stadiony, davy fanoušků, krásné góly, ale i pohádkové peníze, které putují do klubových pokladen.

HISTORIE A SOUČASNOST

První soutěžní ročník proběhl v letech 1992-1993. První kroky k "extralize" evropských klubů však sahají až do šedesátých let, minulého století, přesněji do roku 1955, kdy se poprvé uskutečnil "Evropský pohár." Tehdy to byla velká novinka a v soutěži bylo jen šestnáct týmů (Sporting Lisabon, Partizan Bělehrad, MTK, Anderlecht Brusel, Servette Ženeva, Real Madrid, Essen, Hibernian, Djurgarden, Gwardia, AGF, Reims Rapid Vídeň, PSV Eindhoven, AC Milan a Saarbrücken), vítězem se stal španělský Real Madrid (stal se jím celkem pětkrát).

Nadvládu evropských celků z jihu přerušil až v sezóně 1966/1967 tým ze skotského Celticu Glasgow, který se mimojiné dostal do finále na úkor Dukly Praha. Tato sezóna se stala co se počtu týmů v soutěži týče klíčovou. Nastoupilo do ní totiž už 32 týmů z celé Evropy. Kralování týmů z Britských ostrovů netrvalo příliš dlouho.

Po Manchesteru United, který k titulu dotáhli takoví hráči jako fenomenální George Best či Bobby Charlton, vyhrálo mužstvo AC Milán. Další čtyři roky kralovali evropskému fotbalu nizozemští fotbalisté, zejména pak hráči Ajaxu Amsterdam, kteří pod taktovkou kouče Rinuse Michelse a hráčů Johana Cruyffa, Pieta van Reenena, Arieho Haana, Ruuda Krola či Johana Neeskense, kralovali nejlepší evropské soutěži mezi sezónami 70/71 až 72/73. Tři vítězství za sebou zaznamenal ve třech následujících sezónách i Bayern za éry Franze Beckenbauera.

Přelom z osmdesátých let na devadesátá je opět pod taktovkou týmů z britských ostrovů, když Liverpool vyhrává soutěž třikrát, Notts. Forest dvakrát a Aston Villa jednou. Současná podoba Ligy mistrů (tedy i nový název) začal sezónou 92/93, v které vyhrál poprvé v historii francouzský tým a to Olympique Marseille. Touto sezonou se vše začíná měnit, tehdejší "fáze ve skupinách" hrálo osm týmů (dnes jich je v osmi skupinách 32). V nové podobě se žádnému klubu nepovedlo vyhrát třikrát jako předtím Realu Madrid, Bayernu Mnichov a Ajaxu Amsterdam.

Takto se radovali z prvního vítězství v Lize mistru hráči Olympique Marseille Zdroj: www.uefa.com

ČEŠI V LIZE MISTRŮ

První Češi (tehdy vlastně Československo) se objevili v nejlepší evropské klubové soutěži v týmu Dukly Praha, tehdy běhali po hřišti takoví hráči, jakými bezesporu byli Josef Masopust, Ladislav Novák či Svatopluk Pluskal. S Duklou prošli do semifinále v sezóně 66/67. Prvním a zatím jediným týmem, který se objevil v "milionářské soutěži", je AC Sparta Praha. Naši východní sousedé jsou na tom co do počtu týmů, které se objevily v soutěži lépe, ale ne o mnoho. Kromě letošního překvapivého postupu mezi evropskou elitu se mohli radovat už dřívě hráči Košic hráli tuto soutěž před osmi lety. Co se úspěchů týče se ale s námi Slováci zdaleka srovná-

vat nemůžou. Košice totiž nezískaly v již zmiňované sezóně ani bod, zatímco Sparta se může chlubit dvěma postupy do osmifinále a dobrou reputací ve skupinách. Rozhodně nejlepšími výsledky v Lize mistrů se můžou pochlubit fotbaloví reprezentanti Vladimír Šmicer a Milan Baroš v anglickém Liverpoolu, kde minulou sezónu dosáhli senzačního vítězství. Opomenout ale nelze ani Pavla Nedvěda v italském klubu Juventus Turín, s kterým postoupil před dvěma lety do finále, ale pro karetní trest si nemohl zahrát (což mnozí označují za hlavní důvod toho, proč Juventus prohrál). Za nejslavnější nizozemský klub nastupují reprezentanté Tomáš Galásek a Zdeněk Grygera. V nejslavnějším klubu jeho beligckých sousedů – v Anderlechtu Brusel hraje brankář Zítka. V AC Milán hraje záložník Marek Jankulovski, v Chelsea chytá Petr Čech. Ve slovenské Artmedii Petržalka se uchytilo také několik krajánků.

A takhle se radovali hráči FC Liverpool minulý rok. Zdroj: www.uefa.com

LETOŠNÍ SEZÓNA

Proč se těšit na letošní sezónu? Je mnoho důvodů, proč sledovat průběh této soutěže. Trenér anglického šampiona Chelsea Londýn José Mourinho nedávno prohrásil, že Liga mistrů je nejkvalitnější soutěž, že je lepší, než Světový šampionát ve fotbale či Kontinentální šampionáty. A světoví odborníci s ním souhlasí. Evropské kluby se pyšní velkými jmény na svých soupiskách a tak je tato soutěž hrána nejlepšími fotbalisty z celého světa. Zajímavé bude sledovat, jak si povede mistrovská Sparta ve skupině B, kde naráží na Londýnský Arsenal, Ajax Amsterdam a švýcarský FC Thun. Nejen skupina české Sparty může být zajímavá. Ve skupině se poperou o dvě postupová místa pravděpodobně Bayern Mnichov a Juventus Turín a výsledky prvního kola tomu jasně nasvědčují. Oba týmy vyhrály venku, jak Juventus v Brugách (2:1), tak Bayern ve Vídni (1:0). Neméně zajímavá bude jistě skupina C, kde se sešly týmy FC Barcelona, Panathinaikos Atény, Werder Brémy a italského Udine. Souboj o druhé místo bude jistě velmi zajímavý. Jasný favorit této skupiny je FC Barcelona, který má na celkové vítězství v soutěži druhý nejlepší kurz. Skupina D, to je gigant Manchester United s lehce nadprůměrnými celky: Villareal, Lille a Benfica. Jasný favorit Manchester je doplněn kluby, které zkušenosti z Ligy mistrů teprve sbírají (když nepočítám PMEZ). Ve skupině E je velký favorit AC Milán a potvrdil to i domácím vítězstvím na Fenerbahce 3:1, dalšími týmy jsou PSV Eindhoven a Schalke 04. Boj mezi těmito dvěma týmy bude určitě "drsný," protože se domnívám, že jsou oba dva na stejné úrovni. První kolo vyznělo lépe pro PSV, který doma porazil německé Schalke 1:0. Skupina F, to je "Bilý balet" (Real Madrid), francouzský mistr Olympique Lyon, řecký Olympiakos Pireus a norský Rosenborg Trondheim. Na první pohled se může zdát, že tým z Madridu má postup jistý. První kolo však přineslo překvapivé a velmi zajímavé výsledky v pobobě výhry Lyonu na Realem v poměru 3:0 a výhry Trondheimu na hřišti Pireusu 3:1. Ve skupině G se sešli dva anglické týmy Chelsea a Liverpool se slabými soupeři – Anderlecht Brusel a Betis Sevilla. Chelsea v prvním kole vyhrála doma nad Anderlechtem 1:0 a Liverpool vyhrál ve Španělsku poměrem 2:1. Skupina H, to je Inter Milán, FC Porto, Glasgow Rangers a slovenské překvapení Artmedia Petržalka. V prvním koši pro slosování byl zařazen Inter Milán a je právem považován za favorita skupiny. Portugalský tým z Porta už jednou dokázal překvapit a pod trenérem Mourinhem, který dnes trénuje Chelsea, dokázal evropskou první ligu vyhrát a o postup do další fáze Ligy mistrů by se měl porvat s týmem ze Skotska, s Glasgow Rangers. Nejslabším týmem je určitě Artmedia Petržalka, ale vzhledem k tomu, jakým stylem se probyla z prvního předkola až do hlavní soutěže, nelze tento tým vyškrtnout z boje o tři místa, které zaručují pokračování v pohárové Evropě.

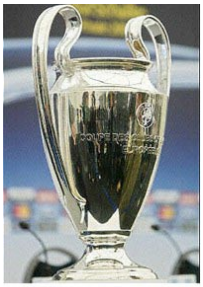
Kdo letos vyhraje tuto trofej?

SSt

Vítězové Ligy mistrů od r.1955

2004/05	Liverpool FC
2003/04	FC Porto
2002/03	Milan AC
2001/02	Real Madrid
2000/01	Bayern München
1999/00	Real Madrid
1998/99	Manchester United
1997/98	Real Madrid
1996/97	Borussia Dortmund
1995/96	Juventus FC
1994/95	Ajax
1993/94	Milan AC
1992/93	Olympique Marseille
1991/92	FC Barcelona
1990/91	Crvena zvezda Beograd
1989/90	Milan AC
1988/89	Milan AC
1987/88	PSV
1986/87	FC Porto
1985/86	Steaua Bucuresti
1984/85	Juventus FC
1983/84	Liverpool FC
1982/83	Hamburger SV
1981/82	Aston Villa
1980/81	Liverpool FC
1979/80	Nottingham Forest
1978/79	Nottingham Forest
1977/78	Liverpool FC
1976/77	Liverpool FC
1975/76	Bayern München
1974/75	Bayern München
1973/74	Bayern München
1972/73	Ajax
1971/72	Ajax
1970/71	Ajax
1969/70	Feyenoord
1968/69	Milan AC
1967/68	Manchester United
1966/67	Celtic FC
1965/66	Real Madrid
1964/65	Internazionale Milano
1963/64	Internazionale Milano
1962/63	Milan AC
1961/62	Benfica
1960/61	Benfica
1959/60	Real Madrid
1958/59	Real Madrid
1957/58	Real Madrid
1956/57	Real Madrid
1955/56	Real Madrid

Fejeton dopisního papíru

Milá Kájo, …

takhle začíná většina dopisů

… jak se ti vede? …

to je skoro samozřejmé pokračování, obzvlášť neví-li uživatel dopisního papíru, jak začít

… Já se mám dobře. …

to je pouze suché konstatování faktu, že se dotyčný kouše nudou

… Zrovna jsem si na tebe vzpomněl. … ,

protože odesílatel (viz výše) nemá co dělat

… Víš, jak jsem byl letos v Řecku?! …

samozřejmě, že to adresát neví – to je pouhé vychloubání, že je pisatel při penězích

… Tak jsem tam pro tebe vylovil mušličku. …

zajisté vylovil tolik mušliček, že neví, co s nimi …

To bychom se měli sejít, abych ti jí mohl předat. …

to znamená, že adresátku už dlouho neviděl, a již si nepamatuje, jak vypadá …

Když tak se mi ozvi. Tvůj věčný kamarád Jarda …

--- adresátka zřejmě neodpoví, protože i kdyby chtěla, roztržitý Jarda jí nenapsal zpáteční adresu …

EKr

KRIZE V NIGERU

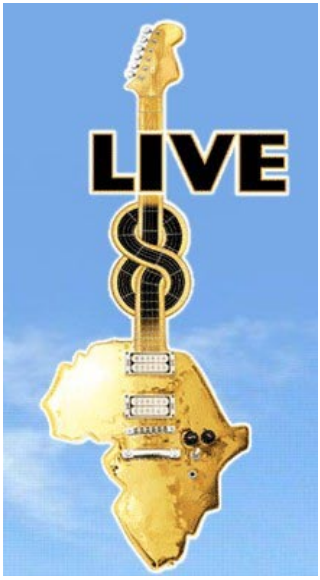

Události tohoto léta, léta 2005 daly světu pořádně zabrat. Nejspíš všichni nejprve pomyslí na teroristické útoky v Londýně, možná na záplavy nebo hurikán Katrina. Já bych se ale ráda vrátila ke katastrofě, která zasáhla Niger.
Začátkem léta proběhlo shromáždění G8 a zároveň probíhaly koncerty Live8. To vše mělo dát Africe naději na kvalitnější život. Heslo "Učiňte z chudoby historii!" nám o pár týdnů později znělo jako ubohý výkřik do tmy. Nadšené posluchače koncertu Live8 na televizních obrazovkách vystřídaly vyhublé děti a tváře trpících lidí z oblasti Nigeru.

Niger je druhá nejchudší země na světě. Žije zde asi 3,2 milionu lidi, z toho 82% jsou zemědělci a chovatelé zvířat. Ale poušť se díky globálnímu oteplování rozšiřuje a dešťové srážky ubívají. Niger měl vždy potíže krmit svou populaci a musel spoléhat na potravinovou pomoc ze zahraničí. Rok 2004, kdy sarančata zničila celou úrodu, se stal pro Niger neúnosným. Lidé umírali, humanitární organizace bily na poplach.

Stačilo zadat do internetového vyhledávače Niger a objevily se Vám neskutečné příběhy o lidech, kteří žijí celý život podvižení, o ženách, kteří mají strach o své novorozené děti, pro které nemají mléko, o zoufalých zemědělcích, kteří nemají semena na další rok a i když mají, jsou natolik vyčerpáni, že nedojdou na pole.
Niger je zemědělský stát a pěstováním obilin a zeleniny, společně s chovem zvířat se zde živí 82% populace. A tak je pro Nigeřany déšť po Alláhovi, v kterého tu vetšina veří, tou nejdůležitější věcí na světě.

V roce 2004 lokalizované sucho a napadení sarančat přispělo k poklesu globálních sklizní o 11 %.

OSN označilo situaci za kritickou a UNICEF ihned vyčlenil ze svých rezerv 1,2 milionu USD (asi 30 mil. Kč). To však v žádném případě nestačilo, krize se prohlubovala a už v listopadu se ozývaly prosby o pomoc. Média ale nevěnovala dostatečnou pozornost neustále opakujicím se zprávám. A tak jsme zase na chvíli zapomněli. Z dálky se sice ozýval hlas, ale my z něj slyšeli pouhé uryvky:"Afrika, děti, hlad…"

Nastal Srpen 2005, sucho je neúprosné, dochází voda, jídlo už dávno není a my znovu vidíme zubožené tváře vyhublých dětí, které svým zjevem spíš připomínají seschlé stařiky. Zatímco např. v Nizozemí, Rakousku, Slovinsku a ČR umírá pět z tisíce dětí do pěti let, v Nigeru se každé šesté dítě pěti let nedožije. A z těch kteří prežijí 40% (asi 1mil.) trpí podvíživou.

Svět je znovu překvapen chudobou některých afrických státu a OSN vydává zprávy, ve kterých označuje situaci za dramatickou, katastrofickou, drastickou atd..
Převapení ale není na místě. 28.4.2004 zazněla v New Yorku varující zpráva ze světové banky:

"V roce 2015 bude podle Světové banky každý druhý člověk ze skupiny nejchudších lidí světa, kterým musí stačit méně než dolar na den, žít v Africe, zatímco začátkem osmdesátých let to byl pouze každý desátý člověk. Hlavní ekonom Světové banky Francois Bourguignon mimojiné prohlásil, že před 20 lety byla chudoba asijským problémem, ale během několika let bude problémem africkým... a současně upozornil na to, že obzvlášť nepříznivý vliv na situaci v Africe má nápor nemoci AIDS. Bourguignon dále uvedl, že nejlepší zbraní proti chudobě je hospodářský růst podporovaný nízkými obchodními bariérami...."

Co dělat? Je jasné,že každoroční dotace ze zahraničí nestačí. OSN píše, že řešením je vzdělávání zemědělců. Ale i na vzdělávání musí být prostředky. A tak je potřeba podporovat humanitarní organizace, jejichž projekty, trvají např. pět, deset let, ale jejich význam je obrovský, protože domorodci se stanou soběstační. Problémem mnoha organizací je, že projekt nemůžou dokončit. Lide cítí zadostiučinění, když pošlou jednou za čas1000 Kč, ale mnohem přínosnější by bylo, kdyby posílali pravidelně jednou za měsíc 100Kc, peněženku by takový obnos tolik nevyčerpal a dobrovolníci by měli jistotu, že finance za měsíc nedojdou.
Další závažný problém je znova v nás. EU sice posílá dotace chudým státům.
Ve sféře ekonomické je ale neúprosná, brání své zájmy a jde přes mrtvoly a to doslova.

EU právě projednává se skupinou 79 afrických, karibských a tichomořských států (ACP-bývalé evropské kolonie) tzv. Dohody o hospodářském partnerství (EPA). Tyto dohody jsou po všech stranách výhodné pro Evropskou Unii, pro ACP ne. Toto projednávání znamená tlak na otevření trhu a liberalizaci, která je vnucená a státy ACP na ni nejsou připraveny. Už teď když dojdete do obchodu můžeme vidět kolik stojí banán ve srovnání s jablkem. Rozdíl je opravdu malý a když vezmeme náklady na zabalení, cestu, kolik zbyde na plat pracovníků? Co pak tito pracovníci můžou nakoupit na trhu, zaplněném evropskými potravinami?
Británie nyní požaduje, aby EU přestala tlačit na státy ACP. Doufejme, že i ostatní země EU se postupně přidají. Musíme jen vyvinout dostatečný tlak na některé politiky. V České republice je to např. ministr Urban.
Na závěr článku připíšu příběh, který jsem nedávno kdesi slyšela.
V žlutém domě s modrou střechou žil muž s knírkem, který se o nic moc nestaral, žil sám a cítil se celkem spokojeně. Bylo pošmurné ráno, když tu náhle uslyšel křik. Ve vedlejším domě se něco dělo. Nějací lídé přišli pro souseda, který křičel o pomoc, ale nikdo mu nepomohl. Stejná příhoda se stala druhého, třetího i dalšího rána a lidé v okolí nereagovali. Vyjímkou nebyl ani muž s knírkem. Jednoho dne však stejní lidé přišli i do žlutého domu. Muž s knírkem začal kričet, volat o pomoc, prosit, ale nikdo nic. Ti cizí lidé ho násilím dostrkali do auta a muž s knírkem plakal a ptal se sám sebe: "Proč mi nikdo nepřišel na pomoc?"
Nebuďme jako muž s knírkem ze žlutého domu s modrou střechou. LHa

Jak pomoci hladovějícímu Nigeru právě teď?
UNICEF - sbírkový účet č. 19991/0100
Můžete také pomocí zasláním DMS ve tvaru DMS UNICEF na číslo 87777 (cena DMS je 30 Kč + DPH, UNICEF obdrží nejméně 27 Kč)

Pokud se zajímáte o dlouhodobou pomoc lidem, kteří ji potřebují, zajděte na stránky
www.clovekvtisni.cz

SVĚT a lidé

Svět jsme si přizpůsobili tak, jak nám to vyhovuje. Svět ale není náš…

Mobily, počítače a jiné věci na které výzkumy stojí miliony. Ale k čemu potřebujeme prostorový zvuk a fotku svého křečka na svém mobilním telefonu? Jsme obklopeni technologiemi, které si před třiceti lety lidé nedokázali ani představit. Nikdy v dějinách lidstva se tempo vývoje neubíralo tak rychle. Otázkou je, jestli tohle má v budoucnu smysl.

Lidé se přírodě oddalují čím dál tím více ale nejsou si vědomi, že právě díky ní jsme tu, a že jsme na ní stále závislí. A právě to udržuje poslední deštné pralesy při životě. Pokud bychom dýchali oxid uhličitý, bylo by těžké najít jediný strom či stéblo trávy. Lidé si stále myslí, že se vše motá okolo nich, ale takové zvíře má také velké touhy. Mnohdy jsou tyto touhy tak skromné, že to je spíše samozřejmostí, nežli přání. To přání je svoboda. Svoboda pro ně znamená naposledy se nadechnout čerstvého vzduchu, naposledy opustit páchnoucí a tvrdou malou klec, naposledy ochutnat čerstvou trávu. Mnohdy bývá tím přáním smrt. Předčasná smrt, která by skončila to utrpení které prožívá brojler ležící bezmocně se zlomenýma nohama v bahně udupáván ostatními strůjci masa pro nedočkavé návštěvníky KFC končící zástavou srdce.

Hlavním článkem vývoje bylo to, že jsme si začali lovit zvěř. To způsobilo, že jsme byli stále chytřejší. Přitom ale nejsme předurčeni jíst maso. Nebýt našich loveckých nástrojů, tak ani nevíme jak maso chutná. Pokud bychom byli předurčeni jíst maso, tak chodíme po čtyřech a máme tesáky, přinejmenším drápy. Koneckonců nevim, jestli se nejinteligentnější tvor na planetě chová právě takhle. Být nejinteligentnější neznamená, že máme nadvládu nad všemi zvířaty. Vlastně nejsme nejchytřejší. Delfíni jsou chytřejší, jen nemají takové prostředky jako my (ruce, nohy, schopnost komunikace hlasivkami…). Byl bych rád, jakožto člověk,

kdyby nám v tom ničení planety něco zabránilo. Nějaký problém, na který bysme neměli. Bohužel je tato šance mizivá ale kdyby nám hrozilo vyhubení meteoritem, všechen vývoj by se soustředil jen na zábranu té „katastrofy“. Otázkou je, jestli by se spíše lidé nerozhodli pro zničení přírody dříve, než by to stačil udělat asteroid jelikož bychom to měli spočítané neboť by se při té vývojové revoluci museli hodně lidé omezit, protože by nebyly peníze na financování našich trapných potřeb. Je nemožné, že by se lidé skutečně omezili. Pokud by se něco takového stalo, velice by to ztěžovaly demonstrace pomatených lidí protože je nemožné, aby to nevyplulo na povrch.

Proč nenechají lidé nic přírodě či přirozenosti?? Chceme za každou cenu přežít jako bychom měli na zemi nějaké poslání. Čeho chceme tedy dosáhnout? Co bude vrcholnou etapou? Budeme v budoucnu kolonizovat celý vesmír a válčit proti jiným civilizacím? Možná se tak děje někde tam ale to taky nemá smysl. Koneckonců ani nevim, jestli má smysl příroda. V přírodě je vše v dokonalé rovnováze ale jednotlivé existence nemají žádný cíl, kterého chtějí dosáhnout. Většinou mají své cíle jednotliví lidé, ale tyto cíle nejsou pro lidstvo důležité. Zkrátka by bylo lepší, kdyby nebylo nic. Přijde mi to vše totiž jako jedna velká hra neboť je naše existence spjatá s příliš mnoho náhodami. Není příliš těžké pochopit, že se postupně buňky spojovaly a vytvořily tak prvního živočicha nebo rostlinu. Ale kde se vzala ta jedna buňka? A co vznik vesmíru? Trapné a neskutečné výmysly „vědců“ nás mají nechat chladnými, abychom zbytečně „nešťourali“ do neprobádaných zákoutí existence všeho okolo nás - nás ještě více motivuje abychom tomu opravdu „přišli na kloub“, neboť se těžko věří pohádkám jako velký třesk. Zní to možná trochu divně ale v tomto případě opravdu radši věřím tomu, že vše stvořil Bůh. To jsem už ale odbočil od tématu, kterým sem začal. Zkrátka jsme měli zůstat součástí přírody. Komu to ale dnes mám vykládat?

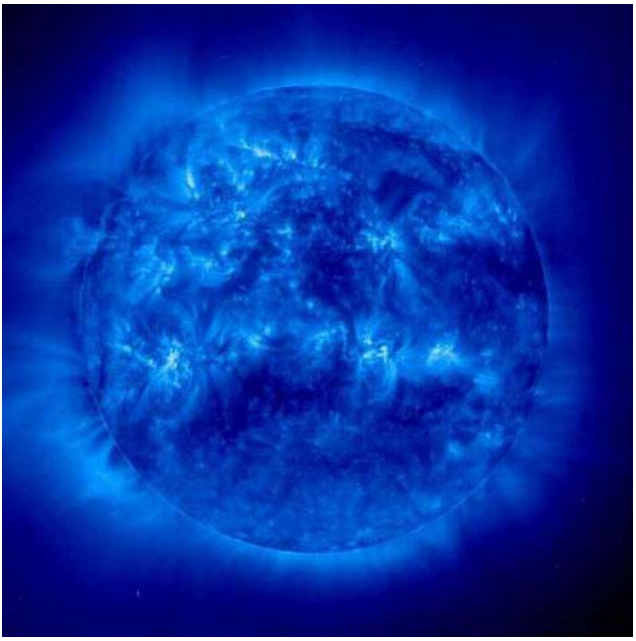

LMi

Krkonoše

Krásná horská příroda, čerstvý a čistý vzduch, fascinující pohled na neporušenou horskou krajinu, líbivé a příjemné procházky po lesích, vršcích hor, loukách a tamních turistických stezkách, neustále se střídající počasí. Různorodá flóra i fauna. To jsou Krkonoše.

Jak jsme se postupně do Krkonoš dostávali po klikatých cestách, nestačili jsme vnímat všechnu tu nádheru. Pak, když jsme byli na místě, ocitli jsme se jakoby v pohádce, pomyslel jsem si. Snad i proto se mi zde vybavily dávno sledované Krkonošské pohádky o věčných sporech nenapravitelného Trautenberka a spravedlivého Krakonoše.

Krkonoše jsou nejvyšší a nejznámější pohoří v České republice. Rozkládají se v severovýchodních Čechách na hranici Česka a Polska. Nachází se zde nejvyšší hora České republiky – Sněžka (1602 m.n.m.). Pro své mimořádné přírodní bohatství bylo území Krkonoš vyhlášeno národním parkem.

Já patřím k těm, co přírodu obdivují. Copak není příjemný pocit vidět tu spoustu různých živočichů, rostlin, nerostů a jiných přírodních úkazů, jakými jsou například kaskádovitě padající vodopády z nedohledného vrcholku hory, jejíž špice je zahalena bělavým, až neprůhledným oparem, který jako by splývá s barvou nebe? Úžasný pohled do těchto scenérií vás nadobro okouzlí a vy tak zapomenete na své starosti, na všední dny, kdy chodíte ,,makat", ať už tělesně či duševně do své práce.

Hory jsou oblíbené jak v zimě, tak v létě. Pokaždé se vám totiž nabídne jiný, neopakovatelný a vzrušující pohled do krás těchto míst. Když k tomu přidáte pak typické horské chajdy, chaty, boudy a hotely, hned se vám do mysli vloudí myšlenka, že jste opravdu v pohádce.

No, je zajímavé a zároveň nepochopitelné, že lidé navštěvují ta tolik krásná místa v Čechách tak sporadicky. Ono totiž poznávání naší rodné země je nepochybně mnohem úspornější, ale také by se nám mělo stát, abych tak řekl, samozřejmostí. Vždyť i my máme doma mnoho překrásných míst!

Když jsme se měli vracet z dovolené v Krkonoších, moc se mi nechtělo, není divu, každý to zná: málokomu se chce z pohádky.

Harrachov

Horské středisko známé především skokanskými můstky a sklářskou tradicí. Původní Harrachovská huť vznikla v 18. století. V současnosti je sklárna druhým nejstarším funkčním provozem v Čechách. V areálu je muzeum skla a malý pivovar, který dělá asi největší radost zdejším zaměstnancům sklárny. Ti totiž pracují nepřetržitě v horku, které vzniká při výrobě skla, a tak musejí neustále doplňovat tekutiny v podobě piva, o kterém říkají, že je takovou součástí, jako je třeba pracovní oděv. Denně vypije každý sklárník v průměru 6 litrů za směnu. V centru města je ještě hornické muzeum a Muzeum historie lyžování. Harrachov má výhodnou polohu pro pěší i cyklistické túry po Krkonoších i Jizerách.

Jilemnice

Je kolébkou českého lyžařství, městem proslulým plátenickou tradicí. Na přelomu 18. a 19. století se tu tkalo nejjemnější plátno na světě. V zámku lidovou architekturu najdeme v souboru roubených domů ,,Zvědavá ulička".

Špindlerův Mlýn

Do poloviny 19. století malá, původně hornická osada v údolí sv. Petra, jejíž vznik se datuje do 15.století. Dnes největší a nejznámější zimní středisko Krkonoš s velmi širokou nabídkou sportovních, volno-časových, ale i kulturních aktivit po celý rok. Můžete se tu projet na terénních čtyřkolkách, zkusit si přemostění, tandemparagliding a spoustu dalších adrenalinových sportů. No a jestli vás neláká zrovna adrenalin, tak máte možnost zahrát si tenis, petanque, golf, prubnout lukostřelbu, obří houpačku a každopádně vám doporučuji letní bobovou dráhu, na které se dá taky dobře vyřádit. Prostě ,,Špindl" nabízí spoustu zajímavých atrakcí, a to jak v létě, tak i v zimě. Skvělé hotely a jejich luxusní vybavení pak zážitky z dovolené ještě umocňují. Mně desetidenní pobyt tam nestačil, protože ta spousta věcí, která se tam dá podniknout, nejde stihnout za tak krátkou dobu pobytu. Pokud budete uvažovat o dovolené, pak neváhejte navštívit tento kout Čech.

Vrchlabí

,,Brána Krkonoš", staré hornické město. Nejvýznamnější památky – renesanční zámek z let 1545-46, štítové domy s podloubími, barokní klášter augustiniánů (trochu připomínající kostel sv.Ignáce u nás – pozn.autora), kde Správa KRNAP zřídila Krkonošské muzeum se stálou přírodovědnou expozicí ,,Kámen a život", a radnice z 18.století. MMi

Láska

Láska je pocit dosti postrádaný
když ho jednou zažiješ,uz nechceš zažít jiný..
Skrz lásku poznávaš lidi jinak..
takové jací opravdu jsou
lidé se v normálním světě přetvařujou
ale nezlobte se na ně,oni za to nemůžou
někteří si myslí, že si tim pomůžou..

Když miluješ není co řešit
láska je stav v němž nemáš prostor hřešit
když přec se ti to povede
nejspíš k rozchodu to povede..

Jde také o partnera s kterým lásku sdílíš
když je silný on, ty také sílíš
je vše krásné když v lásce se nemýlíš..

Podzim

Na podzim jak všichni víme
pada listí barevné
a nejen pár lístků
neboť množství náramné..

Občas sám vyvstane i světlý moment
příde babí léto..to asi no comment:-)
když se blejskne na časy a začne být hezky
v okamžik se zatáhne a začnou lítat blesky..

Osobně mám podzim a zimu nerad
nemám rád to málo tepla, když vidím zetory orat..

JPi

Vstříc osudu

1.díl

Mlha, celé okolí zakrývala tahle zatracená mlha. Halila vše jako dusivý příkrov. Z mléčné šedi sotva několik sáhů vpředu postupně vystupovaly mohutné stromy, aby se po dalších několika krocích zase nořily zpět. Kůň s jezdcem ostražitě našlapoval po nepříliš používané cestě, nervózně frkaje při každém podezřelém zvuku, který vždy díky mlze přišel odnikud a zároveň odevšud a tak podivně hrůzostrašně tlumený a zkreslený. Jezdec se zahalen v těžkém vlněném plášti klátil v sedle ovládán atmosférou prostředí, jehož bezútěšnost mu připomněla jeho vlastní osud. Téměř nikdo sem nezavítal, všichni se tomuto kraji raději vyhýbali. Přezdívali tomu tady „Údolí věčné mlhy“, neboť ta tu nehybně ležela po většinu času. Šeptalo se o prokletí, o zlém kouzlu... Stromy tu prý mají oči a uši a nastavují své kořeny pocestným, a kdo opustil stezku, zmizel beze stopy, pokud se vůbec vrátili ti, co jednou překročili hranici hvozdu. Možná zrovna kvůli těm zkazkám jel Ragnar právě tudy. Dobrá cesta pro někoho, kdo by nejraději překročil hranici stromů a zmizel navždy. Dobrá cesta pro někoho, kdo snad hledal i zapomnění. Ne, zapomnění ne. O kráse se má zpívat, než aby se na ní zapomínalo. Dá-li se to vůbec. Co však zmůže člověk, který raději než meč ovládá harfu. Ne, že by Ragnar nevěděl, jak správně užít chladné oceli. Ale dcera šlechtice, byť nijak významného, si těžko něco začne s bardem, který se bitevní vřavě raději vyhne. A ne, že by si ho někdy všimla. Ale ty její oči, usměv... nedokázal myslet na nic jiného, viděl ji sotva zavřel oči, jako by stála přímo před ním v celé své kráse. Ne, snad ani jeho vzpomínky nedokázaly zachytit její dokonalost. Uprchl snad ze strachu či z nenaplněné touhy, snad ani nevěděl proč. Byl zmatený, nedokázal rozumně uvažovat, celá jeho mysl se upřela k ní. Znal ji od malička, vyrůstali ve stejné osadě, a snad odjakživa k ní něco cítil. Bylo to čím dál tím horší, ale jak by něco tak krásného mohlo být špatné. Zmatek. Možná byla smrt jediným řešením. Osud rozhodne...

Bledé šero prořízl výkřik. Ragnarovy úvahy jako by se rozsypaly. Okamžitě sevřel jílec meče, až mu zbělely klouby, musel se však cele věnovat plašícímu se koni. Pevně přitáhl otěže a prudce se rozhlížel kolem, zatímco se pokoušel zvíře zklidnit. Odkudsi z mlhy vyskočil vrčící stín. Byl to šedivý vlk, jeho zlatavé oči se zlověstně zaleskly. Ragnar instinktivně tasil meč. Avšak vyplašený kůň se nekontrolován leknutím postavil na zadní, zamával předními kopyty do vzduchu a s řičením vyrazil po cestě, nevnímaje chabé zklidňující pokusy svého jezdce, jenž málem spadl ze sedla a visel jednou rukou za hřívu, druhou, stále křečovitě svírající rukojeť meče, obemknutou kolem sedla a jednou nohou zaklesnut ve třmeni, zatímco zbytek jeho těla spíše vlál. Okrouhlý štít bušil Ragnara do zad, avšak ten byl momentálně více zaměstnán udržením se v sedle za každou cenu, než aby vnímal cokoli jiného. Zpola zahalené stromy míhaly kolem.

HKr

ZNÁSILNĚNÍ

pozn. Jména neuvádím.

Když se řekne znásilnění, vybavím si jednu mou známou. Její život byl normální, škola, pomáhat doma, kecat s holkami. Takový normální den pár puberťaček. Nikdy se nezabývala věcmi, jako je třeba znásilnění. Nezajímalo jí to. Někdo má prostě smůlu, mávla rukou nad tímto tématem a přešla dál. Necítila soucit, či něco podobného s těmi dívkami, kterým se to stalo. Moc jsem s ní nekamarádila, její přístup k životu samému mi byl cizí. Neměly jsme nic společného, ona chodila stále na diskotéky, opíjela se do bezvědomí, kouřila a utahovala si z ostatních. Žila si spokojeně a nenásilně. Flákala se. Omotala si každého kluka o kolo prstu a využívala ho.
Na každého jednou dojde.
Několik dní jsem ji neviděla, ne že by mi chyběla. Až jsem ji uviděla v nemocnici, když jsem šla na kontrolu. Schoulenou postavu na sedátku jsem nejprve nemohla poznat. Že by to byla ona? Naše super hvězda? Naše barbie? Asi přebrala, pomyslela jsem si a sedla si.

Její černé dlouhé vlasy byly přes obličej, aby na ni nikdo neviděl. Ovšem za nimi, byly velké uslzené oči, a modřiny. Mé první myšlenky byly, že asi vážně přebrala a pak se s někým poprala. Přisedla jsem si blíž a usmála jsem se na ni. Velké tmavé oči mě sledovaly a poté se pokusila také o úsměv. Bylo na ni vidět, že má strach, myšlenkami se pohybovala daleko odtud a teplé slzy ji stékaly po tváři.
Velké kamarádky jsme nebyly, ale vypadala moc zkroušeně. Pozdravila jsem ji, odpověděla mi uplakaným hlasem. Pohled na ni, takto zkoušenou, jsem možná někdy chtěla vidět, ale to bylo jen ve chvílích její ujeté nálady.
Seděly jsme mlčky v čekárně spolu s dalšími pacienty. Nevěděla jsem, co mám říkat. Pokusila jsem se navázat rozhovor, ale neměla náladu na vybavování.
„Já mám angínu, teda naši myslí, bolí mě v krku a tak jdu na prohlídku, co ty?“
„Neměla jsem teď štěstí.“ setřela si slzy.

Po našem setkání v nemocnici jsem ji několik dní neviděla. Hlavou mi ovšem vrtalo, co se jí mohlo stát. Nejsem žádná drbna či tak něco a já sama bych nechtěla, aby mě někdo zmý takto viděl. Ve škole jsem tedy nic neřekla. Ale ta myšlenka „Co se jí stalo?“ mě ubíjela. Snažila jsem se mluvit s její kamarádkou, ale ta mě odbyla. Věděla jen, že má „ta dotyčná“ chřipku.
Přemýšlela jsem nad různými závěry, třeba že ji rodiče mlátí, nebo že fetuje, že je

alkoholik, že někoho vyprovokovala nebo že ji někdo znásilnil. Divoké úvahy na téma mé známé se rozrůstaly v mé hlavě někdy přímo ve scifi či fantas magorie.

Po další dnech jsem ji potkala před nemocnicí, jak sedí na schodech, skoulená v klubíčku. Šla jsem okolo a pozdravila ji.
„Ahoj ****." uplakaně ke mě vzhlížela. Neměla jsem slov, myslela jsem si, že si mé jméno ani nepamatuje. Přisedla jsem si na ten schod vedle ní.
„Díky, že si nic ve škole neřekla." Jedna slza stekla po její tváří a dopadla na její mikinu.
„Ty jsi tu asi nebyla s angínou." pokusila jsem se o menší vtípek, kterými jsem známá. Pousmála se, ale její oči se nesmály. Hleděly na mě s nadějí. Nevím, proč. Proč ode mě chtěla sexbomba všemi známá pomoc.
Pocítila jsem na sobě jakousi tíhu zodpovědnosti. Nemohla jsem ji zde jen tak nechat sedět.

Šly jsme společnou cestou, zastavily jsme se na zmrzlině a já stále mluvila. Nebylo ji do vyprávění. Vykládala jsem o sobě, co se nového stalo ve škole atd. Poprosila mě, jestli bych ji zítra nedonesla sešity a já souhlasila. Koneckonců, třeba mi to jednou řekne.

Ze začátku byla nesdílná, chtěla to někomu říct, ale nemohla. Bála se. Styděla se. Několik týdnů byla doma a já ji nosila učení. Docela mě to překvapovalo, co se stalo s jejími kamarádkami. Asi se před nimi vážně styděla. Vždy, když jsem k ní přišla, mluvila jsem. stálé monology. Postupem dnů mě to unavovalo. Neřekla nic. Maximálně pozdrav, poděkování. Nemám ráda ticho a tak jsem ji vyprávěla. Měla jsem pocit, že o mě ví snad úplně všechno a já ani nevím, co se jí to stalo.
Pár dní před tím než měla jít zase do školy, si ode mě nevzala sešity, ale seděla na posteli. Sedla jsem si jako vždy vedle, ale mé vtipkování mě opustilo.
Viděla jsem její bledou tvář, oči upnuté na mě. Oči, které do mě vkládaly tolik naděje. Pohlédla na mě. Sklopila zrak a začalo její vyprávění, které mi bralo dech. Její pláč byl srdce rvoucí. Vypověděla mi, co ji udělal, co se stalo.

Mráz mi běhal po zádech ještě několik dní. Už nikdy nebyla stejná jako dřív. Její flámování přestalo. Ve škole byla tichá a nevyvolávala hádky. Nikoho neurážela.
Nejlepší kamarádky se z nás nestaly, ale jsem to já, kdo zná její tajemství, kdo ví, že ji někdo znásilnil.

KTa

Věříš na sílu magie ?

Co si myslíš o lidech, kteří věří, že mají kouzelné a nadpřirozené schopnosti ?

a) Děti ! Takoví lidé jsou fakt dost cáklý !
b) Pokud tomu někdo doopravdy věří, tak se to může stát. Proč ne ?
c) Některý lidi už jen tím, jak vypadají, vzbuzují dojem, že jsou kouzelný.

Láska dokáže být kouzelná. Už tě někdy nějaký(á) kluk/holka naprosto očaroval ?

a) Ano, ale pak přišlo nepříjemné probuzení.
b) Ne, na svého vysněného/vysněnou kluka/holku ještě stále čekám.
c) Doteď mě okouzlila jen moje oblíbená hvězda.

Psal/a jsi ve škole nějaký test – tušíš jakou dostaneš známku ?

a) Jo, většinou mám pravdu.
b) Ne, nemám tušení.
c) Záleží to na tom, o jaký jde předmět.

Ve tvém horoskopu je napsáno, že na jedné párty potkáš svoji velkou lásku. Věříš tomu ?

a) Ano !
b) Ne !
c) Vyloučit se to nedá. Ale já budu spíš skeptický/á a budu zvědavý/á, co se stane.

Už je tma a ty jsi na cestě domů. Najednou ti přes cestu přeběhne černá kočka.
Dost tě vyleká ! Jaká myšlenka ti bezprostředně prolítne hlavou ?

a) Fuj ! To nemohla předem zamňoukat ?!
b) To znamená smůlu – rychle pryč odsud. (mráz po těle ti běhá!!!)
c) Chudák zvíře, nejspíš jsem ho vyplašil/a !

Jaké knihy máš doma v knihovničce ?

a) O autech.
b) O Harrym Potterovi.
c) Spíš časáky a noviny. Učebnice a odborná literatura.

Někdo z tvého okolí tvrdí, že umí navázat kontakt se záhrobím. Co mu na to řekneš ?

a) Naprostý nesmysl ! Možná tak s podzemím – drogy, feťáci, mafie atd.
b) Existují lidé, co tohle dokážou a mají nadpřirozené schopnosti.
c) O tom mě přesvědčí leda důkaz !

Když musíš udělat nějaké opravdu důležité rozhodnutí, tak se řídíš…

a) …citem
b) …rozumem
c) …radou rodičů

Nedopatřením jsi udělal/a pořádnej škrábanec na autě tvých známých, kteří u vás byli na návštěvě.
Jak se teď připravíš na nepříjemné přiznání ?

a) Připravím si všechny argumenty a omluvu, které mě napadnou.
b) Aby známý moc nevyšilovali, budu na ně úporně a soustředěně myslet a budu se takhle snažit zmírnit jejich hněv.
c) Bože – tady pomůže jen modlení !

10

Otestuj se: jestlipak víš, co je to pentagram ?

a) Antikoncepční prostředek.
b) Zpráva ze záhrobí
c) Pěticípá hvězda.

Jakou z těchto tří nadpřirozených schopností bys chtěl/a mít ?

a) Bylo by skvělé umět číst myšlenky druhých.
b) Nejradši bych měl/a schopnost vidět do budoucnosti.
c) Kouzlit jako Harry Potter !

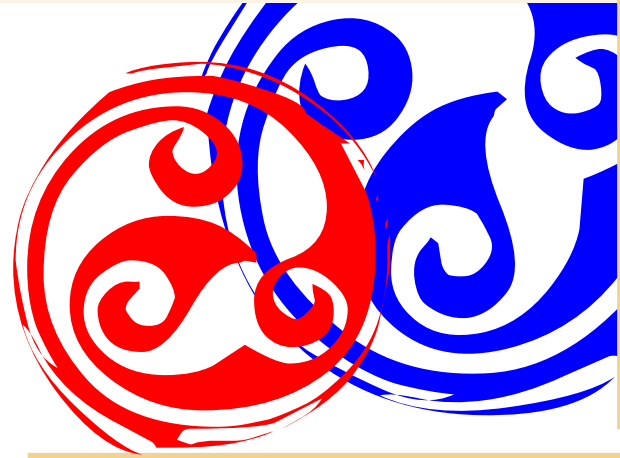

Sečtěte si body, poté dostanete výsledek

č.otázky	A	B	C
1	0	3	6
2	3	0	6
3	6	0	3
4	6	0	3
5	0	6	3
6	3	6	0
7	0	6	3
8	6	0	3
9	3	6	0
10	0	6	3
11	0	3	6

0 až 24 bodů

Kouzla fungují jen ve filmu a pohádkách, horoskopy jsou pro děti a nadpřirozené schopnosti – hloupost ! Věříš jen tomu, co vidíš a na co si můžeš sáhnout. Při rozhodování se spoléháš na svých pět smyslů a jasnou hlavu. Nic proti tvému smyslu pro realitu, ale zanedbáváš trochu své intuitivní schopnosti, které má každý člověk uloženy v podvědomí. Pocity jsou často silnější než myšlenky a tušení jsou realitě mnohdy bližší než argumenty. Naslouchej častěji svému srdci a intuici !

27 až 48 bodů

Stojíš oběma nohama pevně na zemi a nenecháváš se jen tak někým nebo něčím ovlivnit – ani magickými silami. Jasně, občas čteš horoskopy, ale pro tebe je to jen taková hra. Pokud se jedná o důležité věci ve škole nebo partě, rozhoduješ se podle vlastního rozumu. Ale při svém rozhodování používáš často i svou vnitřní intuici a impulsy. V lásce se zase spoléháš na své srdce. Často ses přesvědčil/a, že tě tvůj šestý smysl nikdy nenechal ve štychu.

51 až 66 bodů

Horoskopy, magické a nadpřirozené jevy tě neskutečně fascinují. Je ti jasné, že mezi nebem a zemí je mnohem víc věcí, než které jsou nám patrné pouhým okem nebo na které si můžeme sáhnout. Když se rozhoduješ, neposloucháš svůj rozum, ale dáš na své srdce a pocity. Pokud jsi zamilovaný/á, považuješ každý sebemenší signál za magické znamení. Nic proti tvému nadšení pro magii, ale občas bys měl/a sestoupit na zem a rozhlédnout se kolem sebe realistickýma očima.

MMi